

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÁ DALMAU.

(Continuació.)

Al seu davant, les dones del poblet aplegaven entorn d'elles l'avirám y fins les eynes, ab tremença, ja fictícia unes, ja ingénua moltes d'altres, de que se'n apoderés mentres passava; y deixaren que'ls goços s'arripessin als parrachs que'ls malvestien, sense trencar els seus lladruchs ab la veu imponenta de mestressa. Els brivalls els escarnien, ranquejant els uns per similitut ab ell, guinyant els ulls per ridiculitzar a n'ella, y quant l'impunitat del lloch els hi permetia, a cops de roch esbravaven la aversió contra els desventurants errants, aversió recullida dels seus pares, y que'n les testes primitives s'hi traduïa ab una demostració molt més injusta.

Y el cop fatal vingué. Ja ells se la sentien la atmósfera ofeganta creada al seu entorn: ja, ab els batechs del cor, vibra ven dintre seu contínues menaques qu'ha vien rebut de tot el poble; ja'ls hi repercutien constantment a les orelles les induccions a que deixessin en pau al poble mort, y que retornessin al vagamondex d'avans, o qu'anessin a fer niu en altres terres. Y esperaven ressignadament que descarraguesim a sobre d'ells totes les males passions qu'anaven congriant-se, y, per no atuir se, se dissimulaven l'un a l'altre.

Un jorn, la nova corregué de qué en el poble hi havia una greu passa, que encomanant se arréu, arréu de les famílies, atuia rapidament als infectats; que ja al-

guns d'ells, se trobaven a les portes de la mort, y que tothóm estava amenaçat de tal malura... Y tot el poble, d'ensá de la primera nova, va senyalar concretament als qui havien dut tal flagell en el veinat, ab la seva miséria y deixadesa...

Una vella compassiva 'ls avisá; devien deixar el poble desseguida, perquè s'havia tramat un disbarat en contra d'ells... Els més fornits, s'havien conjurat pera esbargir, a les bones o a les males, el letal alberch dels dos captayres y havien promés, resoltament, esterminar aquella llar que de tal manera sotragejava l'agonía d'aquell poble.

Y ells s'esperdiren; y ab la sensació del perill proper, sense refiar se ni un moment d'obtenir misericórdia dels pobres ofuscats, començaren a aplegar les seves escurrialles de miseria; y's preparaven frissosament, enguniosament, per tornar a carregar se el sach de llurs pobreses, deixar la llar ahont els hi quedava el millor tros de la seva ánima, y tornar al viure de les llargues carreteres, de les nits sense un dossier, de les fams aterrades... Però com a preuat tresor qu'havia germinat en la llar santa, ella portava al dintre una nova vida ja ansiosa de llum y llibertat, una nova vida que ab l'amor que sabrien infiltrar-li, seria'l reliquiari de les seves ilusions, de la seva felicitat, de la seva vida.

Aixis sortiren del poble al ferse fosch, sentint darrera d'ells un mormull de tempestat humana, que semblava bruelar al te-